

မီးစုန်းဝတ်ရုံနှင့် အလင်းညှို့ချက် ဝတ္ထုတိုစု

မိချမ်းဝေ

ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ပေါ်က လမင်းဖတ်စာ

မာန်စွယ်ထုတ်ထားသော မြွေတစ်ကောင်၏ ရိုကျိုးမှုမျိုးဖြင့် အလျားရှည်
လှိုင်းလိမ့်ဖြူတို့ ကမ်းခြေကို ထိန်းနှုတ်ဆက်နေကြသည်။
ဂဇယ်ကွေ့ကမ်းခြေကလေး၏ အဆုံးတွင် ပင်လယ်ထဲ သို့ တိုးထွက်နေသော
ကျောက်စိုင်စွန်းနှင့်ထိတွေ့ မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရေမှုှရေစက်ရေပန်း
လက်တို့ ဖုံဖုံဖွားဖွား လွင့်ပါးဝေးစင်နေသည်ကို ကျွန်မငေးကြည့်နေမိသည်။
နေခြည်ဖျန်းပက်နေ သဖြင့် ရေမှုှစင်္ကြာတို့မှ ရောင်စဉ်ဖြာထွက်
ပြီးပြက်ပြက်မြင်ကွင်းက ကျွန်မအတွက် တစ်နေ့တစ်မျိုး
မရိုးနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

လေငြိမ်နေသဖြင့် ရှည်ကိုင်းကိုင်းအုန်းပင်အုန်းလက်တို့ပင်
လှုပ်ငင်ယိမ်းခါမှုမရှိ။ လေတိုး လျှင်ယိမ်း၊ လေသိမ်းလျှင်ကလေ့ရှိသည့်
ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တို့သည်လည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် မလှုပ်မယှက်။ တစ်ကိုင်းကူး
တစ်ခက်နား ကျေးသားငှက်ငယ်တို့ တေးသီသံပင် မကြား။ တလွန့်
လွန့်လှုပ်ရှားနေသော လှိုင်းလိမ့်ငယ်များ မှလွဲ၍ ပကတိ ကြည်လက်ငြိမ်သက်ဘိ၏ ။

ကျွန်မ ဤရွာကလေးသို့ တာဝန်နှင့်ရောက်ရှိစဉ်အခါက ရွာမှ
မိုင်ဝက်ခန့်အကွာအဝေးတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးရှိနေမည် ဟု မထင်မိခဲ့။
တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံတွင် အဝေးမှလှိုင်းရိုက်သံ သဲ့သဲ့ ကို
ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့်နေ့က ကျွန်မ အထူးပင် အံ့ဩသွားမိသည်။
ဤရွာကလေးသို့ ကျွန်းကြို့ကျွန်းကြားမှနေ၍ ပဲ့ချိတ်ဖြင့်လာခဲ့စဉ်က
လှေဆိုက်ကပ်ရာနေရာသည် ကျွန်းရွာကလေး၏ အနောက်ဘက်မှာ ရှိသဖြင့်
အခြားဘက်ခြမ်း၏ ကိစ္စကို ကျွန်မ ဂရုမပြုမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လူခြေတိတ် ညဉ့်ယံ၏ လှိုင်းရိုက်သံက ကျွန်မကို ညှို့ငင်နေသဖြင့်
နံနက်စောစော အလင်း ရောက်အောင်ပင် ကျွန်မမစောင့်နိုင်ခဲ့ဘဲ

လှိုင်းရိုက်သံကိုမှန်းပြီး ထွက်လာမိသည်။ ရွာမှအတန်ငယ် လှမ်းသည့် ဓနိတော၊ ဓနိပျားကျိုသော တဲကုတ်များ ကိုဖြတ်ကျော်လျက် အတော် ကြာ လျှောက်မိ သည့်အခါ တောတန်းကလေးဆုံးသည်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဘွားကနဲ မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုနေ့က ကုန်းခေါင်ခေါင်မှလာသော ကျွန်မ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ သည့်အခါ ခံစားရသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ စာဖွဲ့၍ ပင် ပြနိုင်မည် မထင်ပါ။ ကောင်းကင်နှင့်ရေ သား ထိစပ်နေသည့်ကြားမှ ရွန်းစိုရည်လဲ ပတ္တမြားခဲကြီး မရဲတရဲတိုးထွက်နေသဖြင့် ပတ္တမြားရည် သောက်နေသည့် ရေပြင်ကျယ်ကြီး။ မိုးနှင့်ရေသား ခွဲခြားမရ ဒွေးရောယှက်တင် အလှချင်းဆင်တူ နေသည့် မြင်ကွင်းက စုတ်ချက်ရဲသော ပန်းချီဆရာ၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ကျွန်မကို ဖမ်းစား ထားလိုက်တာ...။ အသက်ရှူမေ့လောက်အောင်ပင် တဝကြီးမိန်းမောပြီးမှ သော င်စပ်တစ်လျှောက် လွတ်လပ်လွင့်မျောစွာ ပြေးဆင်းသွားမိသည်။

“ဟေး”

ပြေလျော့နေသော ကျွန်မဆံနွယ်တို့ လွန့်လူးဝေဝဲနေသည်။ ကျွန်မအဝတ်အစားတို့ တဖျပ်ဖျပ်ရမ်းခါနေသည်။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ ထိုးခွဲပြေးထွက်သွားသော ကျွန်အော်သံကြောင့် အိပ်တန်းထနောက်ကျသော အမျိုးအမည် မသိငှက်ပျင်းတစ်သိုက် ရုတ်ခနဲလန့်ပျံသွားကြသည်။ ဆန့်ကျင့်ဘက်တူရူမှ ပြေးဝင်လာသော လေနုအေး၏ ဖျန်းပက်ကျီစယ်မှုကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူရင်း ရုတ်ချည်းပင် စိတ်လက်လန်းရွှင် အားသစ်တို့ တိုးဝင်လာသည်ဟု ခံစားမိသည်။

သည်ကတည်းက ကျွန်မသည်နေရာကလေးကို နှစ် ခြိုက်စွဲလမ်းသွားသည်။ နံနက် (သို့ မ ဟုတ်) ညနေစောင်း ကျွန်မအားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း ဤကမ်းခြေကလေးသို့ လာ၍ သဘာဝ က

ပေးအပ်သည့် မှန်ကူကွက်ပေါ်မှ ဖတ်စာများ ကို နေ့စဉ်ဖတ်ရှုနေမိသည်။
ယင်းဖတ်စာများ သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန်
မတူကွဲပြားခြားနားကြသည်။

သည်နေ့ဖတ်စာကို ဖတ်ရှုလိုက်သည့်အခါ..

ကောင်းကင်ကြည်၍ ပင်လယ်ရီ (ရယ်) ၏ ။
အလင်းအားတို့ ထိုးဆင်းဖြာကျနေသဖြင့်
နေခြည်ဝတ်မှု ဇာပန်းစုံတို့
ရေပြင်ရေသားတစ်လျှောက်
ဟိုတစ်ပြောက် သည်တစ်ပြောက်
ရေဆင်းသောက်၏ ။
အပြာရောင်မိုးသားအောက်ခံထား၍
ငါးကြင်းမြီးကွက် တိမ်ကွန်ယက်တို့
ဖြန့်ကျက်အုပ်မိုး နေမညှိုးမီ...

သဘာဝ တရား၏ တွန်းထိုးပို့ဆောင်မှုကြောင့် ကျွန်မသည်
ဆရာမောင်သာနိုး ဘာသာပြန် သည့် နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံသား ကဗျာဆရာ
“ဂျန်ပက်ပါကလာက်” ရဲ့ ပင်လယ်ခံစားမှု ကဗျာတို လေးကို တိုးတိုးကလေး
ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

မြင့်မားတဲ့ ကျောက်ခက်ပင်ကိုင်းများ လေနဲ့
ပင်လယ်ရဲ့မှော်ပင်များ ကြားက ဒီရေနွယ်
အဝတ်မဲ့လကို ကွယ်ကာတဲ့
ညလိုမှောင်တဲ့ မင့်ဆံပင်အမျှင်တို့ကြား
ငါ့လက်ချောင်းတွေ လူးလာလို့ လှတယ်။

.....

.....”

“စွေးရေ...နီနီစွေးရေ”

ဟော...ခေါ်သံနှင့်အတူကျွန်မဆီ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ
လျှောက်လှမ်းလာနေပါပဲ ကော။ ကျွန်မနှင့်တစ်သုတ်တည်း အလုပ်ဝင်၍
အနီးမဝေးရွာတွင် တာဝန်ကျနေသည့် မဆွေ။ ရွာမှာ မတွေ့သဖြင့် ကျွန်ရှိရာ
နေရာသို့ လိုက်လာနေပါရော့လား။

“စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မရင်သိမ့်မှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့ကွယ်... အဲ့ဒါ...”

“ဘာရယ်”

“မရင်သိမ့်လေ...တို့နဲ့တစ်သုတ်ထဲခန့်တဲ့အထဲမှာ ဟိုဖြူဖြူနဲ့နဲ့
အေးအေးကလေးနေတဲ့ ကလေးမဟာ မရင်သိမ့်ပေါ့။ ကိုယ်မနေ့က
မြို့နယ်ရုံးကိုရောက်တော့ ဒီသတင်းကြားလာတယ်။ လူကြီးတွေ လဲ
မျက်လုံးပြူးနေကြတယ်တဲ့”

“ဟင်း... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

ကျွန်မရင်ထဲ မိုးရိပ်မည်ကြီး အုံ့ဆင်းလာသလို
စောစောကအကြည်ဓာတ်တွေ ပျောက်ဆုံး ကုန်ပါတော့သည်။ နှလုံးသားတွင်
စိမ့်ဝင်ပူးကပ်နေသော ကဗျာဝိညာဉ်တို့ ဘယ်ဆီလွင့်စင်ကုန် သည်မသိ။
ပေါ့ပါးမြူးရွှင်နေသော ခြေလှမ်းတို့ ရှေ့ဆက်လှမ်းရန် အင်အားနည်းပါးစွာ ကျောက်
ဆွယ်တန်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သိတာပေါ့။ ကျွန်မ မရင်သိမ့်လေးကို မသိဘဲ
နေပါမည် လား...။ အားလုံးထဲမှာ အသားအရေ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့်
စကားနည်းလှသူလေးက လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျ ကျွန်တို့အုပ်စုထဲမှာ ထင်းကနဲ

ပေါ်နေသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး မိဘရင်ခွင်မှ ခွဲထွက်၍
လုပ်ငန်းခွင်တန်းဝင်လာကြသဖြင့် လုံလောက်သော ရင့်ကျက်ပြည့်ဝမှု မရှိသေးသည့်
အပြင် မရင်သိမ့်မှာ အားလုံးထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး။

သည်မျှ ဖြူစင်နုနယ်သူကလေးကို မည် သူက
ဆေးမင်ရည်ချယ်သပေးလိုက်သနည်း။ စုတ် ချက်က ကြမ်းပါတီ။ မည် သည့်သားရဲ
သောက်စားဝါးမြိုလေသနည်း။ အသွားထက်ရက်စက်ပါတီ။ မည်
သည့်သကောင့်သားက မိန်းမသားရဲ့ အရှက်သိက္ခာကို ခွဲချေလေသနည်း။
ဇာတ်တူသားစား ရမ်းကားပါတီ။

“အလုပ်ဝင်စဉ်းတုန်းက ဆေးရုံမှာ ဆေးစစ်ကြပါရောလား။ အဲဒီ မှာ
အတူပါသွားသူက ကိုယ်တို့မြို့က မိုင်ဒေလီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေ။ သူပြောပြတဲ့ အဲဒီ
နဲ့အတွေ့ အကြုံက ပိုပြီးရင်နာ စရာကောင်းသေးတယ်”

“အင်း...ဆိုပါဦး”

“တကယ်တော့ အလုပ်ဝင်ဖို့ ဆေးစစ်တယ်ဆိုတာ သဘောလောက်ပါ။
ဆရာဝန်ကလဲ အပေါ်ယံမေးခွန်းတွေ လောက်မေးပြီး ပုံစံစာရွက်မှာ
ဖြည့်စွက်ထောက်ခံပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ် လား။ အဲဒါ မရင်သိမ့်ကလေး
ဆရာဝန်ရှေ့လည်းရောက်ရော ဘာမှမမေးရခင် သူမမှာ ...မလာတာ နှစ် လရှိပြီလို့
အရင်သွားပြောသတဲ့”

“ဟော့တော် ”

“အဲဒီ တော့ ဆရာဝန်က အိမ်ထောင်ရှိသလားမေးတော့ မရှိဘူး
အပျိုလို့ပြန်ဖြေသတဲ့။ အဲဒီ မှာ ဆရာဝန်က အသေအချာစစ်ဆေးပြီး မှတ်ချက်ထဲမှာ
ကိုယ်ဝန်သုံးလလို့ ရေး ပေးလိုက်သတဲ့။ အပျိုနဲ့ကိုယ်ဝန်သုံးလပေါ့ဟယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒုက္ခမှ တကယ့်ဒုက္ခ။ သူ့ဒုက္ခထက် “လင်းဦးခိုင်” ဒုက္ခက ပိုဆိုးသေးရဲ့”

“ဟင်...လင်းဦးခိုင်က ဘယ်လိုသက်ဆိုင်သွားရပြန်တာလဲ”

“ဆို မဆိုင်တော့မသိဘူး။ အခုလောလောဆယ် မရင်သိမ့်နဲ့

တစ်ရွာတည်း တာဝန်ကျတာ လင်းဦးခိုင်လေ။ မရင်သိမ့်ဗိုက်ထဲက ကလေးအဖေကို မဖော်ဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုမေးမေး မပြောဘူး တဲ့။ ဘယ်လိုချော့ချော့ မပျော့ဘူးတဲ့။

ရွာသားတွေ ကလည်း မရင်သိမ့်မပြောလေ လင်းဦးခိုင်ကို သံသယရှိလေ...တဲ့။ အဲဒီ မရင်သိမ့်ဟာလေ အူအူအအနဲ့ လင်းဦးခိုင်အကျ...တွေ ပုဆိုးတွေ ယူလျှော်ပေးနေကြဆိုတော့ သူပဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ဆိုပြီး..”

“ဟင်...ဆက်ပြောလေ မဆွေရယ်။ ငါ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာဟယ်”

“အေး...တုန်ရမယ်။ တုန်ရမယ်..။ မတုန်ရမှာ မပူနဲ့။ လင်းဦးခိုင်ကို ရွာက ကာလသားတွေ ဝိုင်းရိုက်ကြသတဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျိုးကန်းကုန်ပြီလား”

“အဆွဲမြန်လို့ သိပ်မထိလိုက်ဘူးတဲ့ ဟယ်”

ထိုနေ့ မရင်သိမ့်လေးကို မျက်စေ့ထဲမြင်ယောင်ရင်း အပြင်တွင် တိမ်ကြည်နေသော်လည်း ကျွန်မရင်ထဲ မိုးသားရိပ်ဆင် လှိုင်းလေနှင်တို့ ရိုက်ခတ်တုန်ဟည်း ငိုညည်းချက်မ ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

တစ်လတစ်ခါ လစာထုတ်သည့်ရက် မြို့မှာ ဆုံကြတော့ သည်အမှုကို မည် သူမျှမအပ်ဘဲ ကျွန်မလက်ခံဖြေရှင်းရန် ဆုံဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဆံစတွေ ခြောက်သွေ့ကာ နားထင်ရိုးတွေ ကျနေ သော မရင်သိမ့်၏ မျက်နှာနုနုကလေးကို တမေ့တမော ငေးကြည့်ရင်း မမေးရက်မေးရက် မေးမြန်း တော့ ဘာစကားမျှထွက်မလာ ငိုချည်းသာနေတော့၏ ။ ကျွန်မတို့အုပ်စုတွင် မှ သူငယ်ချင်းအချို့မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး မဆီမဆိုင်ခံနေရသော

လင်းဦးခိုင်အပေါ် ကရုဏာ သက်နေကြလေသည်။

“သူ အုံ့ပုန်းလုပ်တာ အရေး မကြီးဘူး။ လင်းဦးခိုင်ကို ငဲ့ဖို့တော့ကောင်းတယ်”

“မဟုတ်မှလွဲရော အဲဒီ မရင်သိမ့်ဟာ ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ လင်းဦးခိုင်ကို ချိန်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟိုကောင်ကဲ မြဲစိစိနဲ့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်နေကြမှာ ”

“နေကြပါဦး...နေကြပါဦး။ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး စကားလုံးတွေ နဲ့ ပစ်ပေါက်ဖွဲ့ စည်းထားသော ပရမ်းပတာထင်မြင်ချက်တွေ ကို ခေတ္တခဏ ဆိုင်းငံ့ကြပါဦး။ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ အဖြေမှန်ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြရအောင်ပါ”

မရင်သိမ့်၏ စေ့စေ့ပိတ်ထားသော နှုတ်တံခါးကို ဖွင့်ရန်ခက်ခဲသော အခါ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေ မှန်ရအောင် နည်းဗျူဟာပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မည် ဟုယူဆလျက် ကျွန်မသည် လူမှုစည်းကမ်းအချို့ ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရတော့သည်။

မရင်သိမ့်၏ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းမှ ဖြစ်တော့မည် ။ သူ့ဇာတိရပ်ရွာနှင့်နီးစပ်သူများ မည် သူမျှမရှိသဖြင့် မရင်သိမ့်၏ အဝေးသို့ ပို့သော စာများ ကို ကျွန်မ ဖောက်ဖတ်ရတော့သည်။

ဒါမှ တိမ်မြုပ်နေသော သူ့အတိတ်သချာင်းကို တူးဖော်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

“...ဦးငယ်က အရင်သွားနှင့်၊ လိုက်လာမယ်ဆိုလို့ ထွက်လာတာ။ အခုရင်သိမ့်မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။ ဦးငယ် အမြန်လိုက်လာပါ။ အစ်မနဲ့တူလေးမျက်နှာကို ထောက်သင့်ပေမယ့် အခုလော လောဆယ်

ရင်သိမ့်အရှက်က အရေး ကြီးနေလို့ ဦးငယ်လိုက်လာ ဖြစ်အောင် လိုက်လာပါ”

ဖောက်ဖတ်လိုက်သော် လည်း မရောက်မှာ စိုး၍ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မှတ်ပုံတင်အသေအချာ လုပ်ပေးလိုက်သော မရင်သိမ့်ရေး လိုက်သည့်စာက ရှုပ်ထွေးနေသော ချည်ခင်ကို ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

နည်းနည်း ကလေး အစ်အောက်လိုက်တော့ ဦးငယ်ဆိုတာ မရင်သိမ့်အစ်မယောက်ျား (ခဲအို) ဖြစ်ပြီး ထိုသူ၏ မြူဆွယ်စည်းရုံးမှုအောက်တွင် ညှိုးချိုးကြွေကျခဲ့ရသည့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့် အကြောင်းကို သိခဲ့ရသည့်နေ့က မရင်သိမ့်မျက်ရည်တွေ စီးကျပျော်ဝင်သွားသည့်နေ့ပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ထိုလက မြို့မှာ လစာထုတ်အပြင်တွင် မရင်သိမ့်ကို ချော့မော့ပြီး ကျွန်မတာဝန်ကျသည့် ရွာ ကလေးဆီသို့ ခေါ်လာကာ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ကျွန်မ၏ သဘာဝ မှန်ကူကွက် ကမ်းခြေ ကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမိလေသည်။

“ရင်သိမ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါစွေးရယ်။ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ချစ်ခင်ညှာတာတဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေ ကို ရင်သိမ့် မလှည့်ဖြားသင့်တော့ပါဘူး။ မဖုံးကွယ်သင့်တော့ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်။ တကယ်တော့ မရင်သိမ့်ဟာ မိဘတွေ ကွယ်လွန်ကုန်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အစ်မ တစ်မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်လို့ အစ်မကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ကြီးပြင်းခဲ့သူပါ။ အစ်မ အိမ်ထောင်ကျတော့ ရင်သိမ့်မှာ ခွဲနေဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတာမို့ အစ်မနဲ့ပဲ ဆက်နေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အစပထမတုန်းကတော့...ဦးငယ်က ရင်သိမ့်အပေါ် ညီမလေးတစ်ယောက်နဲ့မခြား ရိုးရိုးသားသား ပါပဲ။ အစ်မ သားဦးကလေး ဆေးရုံမှာ မီးဖွားတဲ့အချိန်မှာ မှ...”

ရှိုက်ငင်သံကြောင့် တိုးတိမ်သွားသော စကားများ အဆက်အစပ်ပြတ်တောက်သွားသော် လည်း အားလုံးက အခြေအနေမှန်ကို

နားလည်သွားသည့်အလား မရင်သိမ့်ကို ကရုဏာမျက်ဝန်း များ ဖြင့်
ကြည့်နေမိကြသည်။

“တောက်...”

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်ဟည်းပေါ်ထွက်လာသော
တောက်ခေါက်သံကြီးကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး အလန့်တကြား
ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တော့ အတူပါလာသော်လည်း ကျွန်မတို့ မေ့လျော့နေသော
လင်းဦးခိုင်။ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာအောင် အံကြိတ်ထားလိုက်သည် မှာ
ယခုပင် မြင်မြင်သမျှ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်တော့မည့်ပုံ။ စိတ်ဆတ်၊
တိုဖြောင့်ရိုးစင်းသူတို့၏ စရိုက် လက္ခဏာများ လွှမ်းခြုံနေသော လင်းဦးခိုင်ကို
ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ ဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိခင် သဲပြင်မွေ့ ပေါ်သို့ မရင်သိမ့်
ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“မရင်သိမ့်အတွက်ကြောင့် အရှက်ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်နစ်နာခဲ့တဲ့
အစ်ကိုလင်းဦးခိုင်ကို လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာ မိုးပြီး ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်။
ရင်သိမ့်အပြစ်တွေ အတွက် ကျေပါအစ်ကို ရယ်”

လင်းဦးခိုင်ကတော့ မသိ။ ကျန်လူတွေ အားလုံး မျက်ရည်ဝဲသွားပြီး
ကျွန်မရင်ထဲ မရင်သိမ့် အပေါ် သနားချစ်ကြင်စိတ်တွေ စီးကျဖိတ်လျှံနေတော့သည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခုမှတော့ မိဘမောင်ဘွားဝေးနေတဲ့ ဒေသမှာ
အားလုံးဟာ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေ ပါ။ မောင်ရင်းနှမတွေ ပါပဲ။ ကျွန်တော်
မရင်သိမ့်ကို ဗွေမယူပါဘူး။ ရွာကလူတွေ အမြင်ကျဉ်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံရတာ တစ်ခုပါ။
စေ့စေ့တွေ ကြည့်ရင် မရင်သိမ့်မှာ အပြစ်ရှိတာမှမဟုတ် တာ။ အဓိကက
အကြောင်းရင်းမှန်ကို သိကြတဲ့အခါ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်း
ကို ရှာတွေ့ ကြရမှာ ပေါ့”

အို...ဟုတ်ပါရဲ့။

လင်းဦးခိုင်ပြောမှ ရှေ့ဆက်ရမည့်ကိစ္စကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။

လောလောဆယ် ဦးငယ် မလာလာအောင် မရင်သိမ့်ရော ကျွန်မတို့ပါ
ဖိအားပေးပြီးခေါ်မည် ။ ဦးငယ်ရောက်လာလျှင်တော့ ကိစ္စပြီးပြီ။ သူတို့ဖာသာ
သူတို့ဆုံးဖြတ်။ သူတို့လမ်း သူတို့လျှောက်ပါစေပေါ့။ အရေး ကြီးသည်မှာ
လောလောဆယ် မရင်သိမ့်အရှက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဗိုက်ထဲကအဖေကို ဖော်နိုင်ဖို့
လိုသည်မဟုတ် ပါလား။

ထိုညနေက ကျွန်တို့အားလုံး ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်၏ အဖြေကို
ရရှိသွားသဖြင့် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားသော ကျောင်းသားများ ကဲ့သို့
စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းချိုးသူချိုး၊ သော င်ပြင်မှာ
လမ်းလျှောက်သူလျှောက်၊ ခရုကောက်သူကောက်နှင့်အချိန်ကုန်မှန်းပင် မသိတော့။

အလို...သည်နေ့ သဘာဝ မှန်ကူကွက်တွေ ပေါ်က ဖတ်စာကိုဖတ်ရှုရန်
ကျွန် မေ့လျော့နေ ပါလား။

“လေနှင့်နေသဖြင့် တိမ်ရှုးငွေမင်တို့
သွက်သွက်လျင်လျင် ပြေးနေသည်
ဆည်းဆာလက်တံသည် နေညိုညချမ်းကို
ခရမ်းရင့် လိမ္မော်သွေးဖြင့် ခပ်နင့်နင့် ရေး ချယ်၏ ။
တရိပ်ရိပ်ပြေးတက်လာသော
ဒီရေနှင့်အတူ လှိုင်းရိုက်ဗုံသံတို့ သွက်သွက်ညံ့လာပြီ။
ကမ်းစောင့်သစ်ပင်တို့ ကိုင်းဖျားလက်ခါ
ကိုယ်ပယ်မ်းထိုး ကကြိုးဖွဲ့သီ မညှီတညီ
အိပ်တန်းပြန်ငှက်တွေ ကတော့
သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်”

ကျွန်မတို့ရသည့် လစာငွေကလေးထဲမှ အချိုးကျထည့်ဝင်ငွေဖြင့်
မရင်သိမ့်အတွက် ကိုယ် ဝန်ဆောင်အကျချုပ်ရ၊ မမွေးရသေးသည့်ကလေးအတွက်
အကျကလေးတွေ ချုပ်ရ။ အနီးချုပ်ရ။ ခေါင်းအုံးနှင့်မွေ့ယာကလေးတွေ ချုပ်ရနှင့်
အတက်ကြွဆုံးလူမှာ အံ့ဩစဖွယ် ကျွန်မ ဖြစ်နေသည်။ မရင်သိမ့်အပေါ်
မိန်းမသားချင်း စာနာနားလည်တာရော၊ သနားချစ်ကြင်မှုတွေ ပါ ထပ်ဆင့်လောင်း
သွန်လို့ မေတ္တာမိုးတွေ အစွေကြီးစွေနေမိလေသည်။

ရွာထဲက ရှေ့မှီနောက်မှီ မိန်းမကြီးတွေ က “ကလေးမမွေးခင်
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရင် ကလေး အဖတ်မတင် ဖြစ်တတ်တယ်” ဆိုသည့်
သတိပေးချက်ကိုပင် နားမဝင်နိုင်ဘဲ မမြင်ရသေး သည့် ကလေးအတွက်
ကြိုတင်မျှော်မောနေသည့် ကျွန်မ။ စာနှင့်ကြေးနန်းတို့ အကြိမ်ကြိမ်စေပါ သော
လည်း စာရောလူပါ ပေါ်မလာသော ရက်စက်စိမ်းကားမှုအတွက်
နာကျင်ခံခက်သည့် သော ကဘိုးတံက မရင်သိမ့်၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ကျန်းမာရေး ကို
ပွတ်ဆွဲဖွဲ့ခြေနေလေသည်။

အစွမ်းကုန်ရမ်းကားတော့မည့် မုန်တိုင်း၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ကဲ့သော
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သော မရင်သိမ့်ကို ကျွန်မ အားမရနိုင်စွာ ပြောကြားနေသော
အားပေးစကားများ က အားလျော့ လျော့လာသည်ကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
သိနေသည်။

“ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိသလင် သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ပေါ့ဟယ်။ သူမလာလဲ
ငါတို့ရှိတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ အခုဆို ရပ်ရွာကလဲ သိသင့်သလောက်သိနေပြီ။
ကိုယ်လော်မာလို့ ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ။ အလ ကားမဟုတ်တာတွေ တွေးပြီး
မစားမသောက် မနေနဲ့နော်။ အဟာရဓာတ်ချို့တဲ့လာရင် မွေးဖွားဖို့ အင်အားမရှိဘဲ
ဖြစ်နေမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးချင်တာတောင်မှ ကလေးမျက်နှာကိုငဲ့ဦး
မရင်သိမ့်ရယ်”

ကျွန်မရဲ့အားပေးစကားတွေ ဟာ မရင်သိမ့်ရင်ထဲကို

မထိုးဖောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တစ်ရွာတည်းနေသော
လင်းဦးခိုင်ပြောစကားအရ မရင်သိမ့် အအိပ်အစားမမှန်ဘူးတဲ့။ သည်လိုဆို ရင်
မီးဖွားကာလကို မရင်သိမ့် ဘယ်ပုံစံနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းမည် လဲ။ ကျွန်မ
စိုးထိတ်နေသော ထို တစ်ရက်သည် ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း မလွဲမသွေ
ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

“မရင်သိမ့် ရွာကလက်သည်နှင့်မမွေးနိုင်လို့ မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားကြပြီ”

ဆိုသည့်သတင်းစကားကြောင့် ကျွန်မ အပြေးအလွှားရောက်သွားတော့
မရင်သိမ့် မြို့ ဆေးရုံက အရေး ပေါ်ခွဲခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

မရင်သိမ့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အလျှံညီးညီး
တောက်လောင်နေသည်နှင့် အခြားရွာ များ တွင် ရောက်နေသော
အပေါင်းအသင်းများ ဆီ အကြောင်းမကြား ဖြစ်သေး။ လင်းဦးခိုင်တစ် ယောက်
ပါးပါးနပ်နပ်နှင့် ဆောင်ရွက်ပေး၍ တစ်ယောက်ယောက်ရောက်လာလျှင်တော့
ခွဲခန်းရှေ့ တွင် အပူတွေ တစ်ထွေးကြီးနှင့် ထိုင်နေရသည့်ဒုက္ခ
အနည်းငယ်ခံသာဦးမည် ။ ယခုတော့ တစ် ယောက်တည်း မိုးပြိုမည် ကိုသိလျက်နဲ့
ထန်းလက်ကာပြီး စောင့်နေသလို ဖြစ်နေ၏ ။

“လူနာရှင်...လူနာရှင် ဘယ်သူလဲ..အဖော်ပါသလား”

ခွဲခန်းရှေ့မှ အော်သံကြောင့် အတွေ့ ပင်လယ်ဝေနေရာမှ
ကျွန်မအလျင်အမြန် ထသွားမိ တော့...ကျွန်မအကြောက်ဆုံး စကားလုံးတစ္ဆေတို့၏
ဆီးကြိုခြောက်လှန့် နှိပ်စက်မှုကို ခံရလေ တော့သည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါတယ်။ လူနာက
ရွာမှာ လက်သည်နဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့တာရော၊ နဂိုက
အဟာရချို့တဲ့တာရောပေါင်းပြီး ကျွန်တော် တို့ ကိုယ့်ဘက်ပါ အောင်
မဆွဲနိုင်ခဲ့ဘူး...။ ကလေးကတော့...”

ကျွန်မနားတွေ အူပြီး ဘာမှမကြားတော့ဘဲ အမြင်အာရုံများ
ဝေဝါးစွာပြုလဲလုလုအခြေမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဖေးကူပွေ့ဖက်မှုကို
ခံလိုက်ရသည်။ လေးလံပိကျလာသော မျက်ခွံကို အနိုင် နိုင် ပင့်ကြည့်လိုက်တော့...
သူ..လင်းဦးခိုင်း..။

ကြေကွဲဆို့နှင့်မှု အပူမီးတံကျင်သည် နှလုံးအိမ်ကို
ထုတ်ချင်းပေါက်သွားပြီမို့ ကျွန် သူ့ကိုမြင် လိုက်သော်လည်း ဘာစကားမျှပင်
မဆိုနိုင်တော့။

မရောက်တာကြာပြီ ဖြစ်သော ကမ်းခြေသို့ ကျွန်မရောက်သွားတော့
သဘာဝ မှန်ကူကွက် ပေါ်မှဖတ်စာသည် ယခင်အခါကနှင့်မတူ လုံးလုံးကြီး
ကွဲပြားလျက် ရှိချေသည်။

“မုတ်သုံနီးလာပြီ ဖြစ်၍
ခိုပြာရင့်ရောင် မိုးသားတို့
အုံ့အုံ့မှိုင်းမှိုင်း ဆို့ဆိုင်းရိပ်မှောင်၏ ။
ခြိမ်းခြောက်အော်ညည်း ပင်လယ်မြည်ဟည်းကာ
ယောင်ကိုင်းမို့မောက် ကျောက်ဆွယ်တန်းကို
ခေါင်းတို့ဆောင့်၏ ။
အားမတန် မာန်လျှော့ နေခြည်ဖျော့အလင်းက
ဇာနားကွပ်တိမ်စိုင့်တို့ကြား
မရဲတရဲ ချောင်းကြည့်မိုးကို ငြိုငြင်၏ ။
လေရမ်းကားလည်း ပင်စည်ပင်သား ကိုင်းဖျားခြေလက်
ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် သယ်ပို့ဆောင်၏ ။
သိုက်မြိုကွဲပျက် သင်းကွဲငှက်တို့

ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင် ကျီးတည့်ကြောင်တောင်။

ကြည်လင်သာယာသော နေ့ရက်များ ပျောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။
ကမ်းခြေသည် ရေကူးရန်၊ လမ်းလျှောက်ရန်၊ ခရကောက်ရန်
ကောင်းသည့်နေရာမဟုတ်တော့။

ကျွန်မသည်ပင် ဤနေရာလေးသို့ မှန်မှန်မရောက်နိုင်တော့ဘဲ
ဟန်ချက်ညီမျှ လောကပါလ တရားတွေ ပြေးပုန်းပျောက်ကွယ်ကုန်သော
လောကကြီးကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ အပြစ်ဖို့ရင်း မရင် သိမ့်ထားရစ်ခဲ့သည့်
အပူမီးလျှံ အလွမ်းလက်ကျန်တို့ကို ကောက်ငင်သိမ်းဆည်း နေမိတော့သည်။

ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေ ထဲကလို မည် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ
ကလေးအဖေပေါ်ရုံ ဟန် ဆောင်လက်ထပ်မည့်သူမရှိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို
ရဲရဲတောက်မွေးထုတ်ပေးခဲ့သူ အာဇာနည် မိခင် မရင်သိမ့်ကို
ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီး သက်သေထားပြီး ကိုယ်ဦးညွှတ်လိုက်ပါရဲ့ကွယ်၊ မင်း
ကိုတော့ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ
မေ့ပျောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး။

“ကဲ...သူငယ်ချင်းကလေးအတွက် ပူဆွေးသော က ဖြစ်လို့ဝရင်
ပြန်ကြပါစို့ကွာ။ အဟောင်းနဲ့ အသစ်ကြား မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းတွေ ဟာ
ကူးလူးယှက်နွယ်သံသရာ ရဟတ်လည်နေဦးမှာ ပါ။ ဆိုးညံ့ ဖြစ်စဉ်ကို
ဖန်တီးသူအတွက်စီရင်ချက်ကိုတော့ လောကကမ်းပါးကျောက်စာတိုင်မှာ သူ
ကိုယ်တိုင် ရေး ထူးပေလိမ့်မယ်။ မရင်သိမ့်နဲ့ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ကတော့ ဒီမှာ တင်
နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်သွားပါပြီ။ တို့အားလုံး မရင်သိမ့်အတွက် မွေးမြူသန့်စင်တဲ့
ရေစက်ရေစက်တွေ ဖျန်း ပက်သယ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ပဲ
ဖြေသိမ့်ကြပါစို့၊ ကဲ သားသားနီးလို့ အမေရှာပြီး ငိုနေရော့မယ် ပြန်ကြရအောင်နော်”

မောင် ကမ်းပေးသည့် လက်နွေးနွေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း သားတစ်ယောက်ကို လူ လားမြောက်အောင် မွေးမြူရန်အားထုတ်ဆဲ ရင်တွင် ဆန္ဒတူညီစွာ လက်တွဲ ခဲ့ကြသည့် ချစ်သူနှင့် အတူ သော င်ကမ်းခြေမှဖြတ်လျက် ရွာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာမိတော့သည်။

“မရင်သိမ့်နဲ့တစ်ရွာတည်းတာဝန်ထမ်းပြီး မရင်သိမ့်အရှက်ကို ကာကွယ်ဖို့တစ်ခုတည်းအ တွက် သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့အထိ မစွန့်စားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေ အားလုံးဖြည့်ဆည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ သတ္တိနည်းတယ်လို့ပဲပြောပြော၊ ချစ်ခြင်းမပါတဲ့ လက်ထပ်မှုကိုတော့ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းပြီး မစွန့်စားပါရစေနဲ့။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအတွက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားမို့ပါ။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုတာကတော့ နီနီးစွေး ဆိုတဲ့ စွေးပါပဲ”

မရင်သိမ့်သားကိုထားခဲ့ပြီး ခြောက်လအကြာ ကျွန်မလစာနှင့်သားနို့မှုန့်ဖိုး မလောက်မငါ ကလေးတစ်ဖက် အလုပ်တာဝန်တစ်ဖက်နှင့် ကမောက်ကမ အမောကြီးမောနေရသည့်အချိန်၊ ဖေးကူလှမ်းထောက်အတူလျှောက်မည့်သူပေါ်လာတော့ နဂိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဆဲ ခင်မင်မှုနှင့် ထပ် ဆင့်တက်လှမ်း ချစ်ပန်းခက်တွေ တစ်ခက်ပြီးတစ်ခက် ဝေခဲ့ရသည့် ကျွန်မ။

အခုဆို သားက လူရိပ်လူကဲလည်း အတော် သိနေပြီ။

အမေမျက်နှာကို လည်းကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပြီ။

အမေပျောက်သည်နှင့် အာခေါင်ခြစ်၍ တအားကြိုးအော်တော့သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သားဇောကပ်ပြီး ကမ်းခြေသို့ မှန်မှန်မရောက်နိုင် တော့။ နောက်ဆိုရင် ကမ်းခြေဆီလာပြီး သဘာဝ မှန်ကူကွက်ပေါ်မှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ဖတ်စာတွေ မဖတ်ရှုနိုင်တော့ပါ။ ဟောသည်မိုးကောင်းကင်ကြီးထက် ကျယ်ပြောတဲ့ ဟောသည့်ပင်လယ်ပြင် ကြီးထက် နက်ရှိုင်းတဲ့၊ ဟောသည့်တိမ်ခိုးတိမ်မင်တွေ ထက်

လှပဆန်းကျယ်တဲ့၊ ဟောဒီကမ်းပျော် ငှက်တွေ တေးဆိုသံထက် သာယာချို့နဲ့တဲ့၊
ဟောသည် ယောင်ယံကို နမ်းကြူလှိုင်းခေါင်းဖြူ တွေ ထက် ဖွေးဥသန့်စင်တဲ့...။

ကျွန်မနေ့စဉ်ဖတ်ရမည့် ဖတ်စာ..။

သည်မှာ လေ....

ကျွန်မသားရဲ့ မျက်နှာ...။

စပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ၊ ဩဂုတ်လ

လှိုင်းစိမ်း

လူနေရပ်ကွက်တွေ ကို တွန်းထိုးမွေနှောက်လျက် လူမနီး သူမနီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲထိ လိုက်လံလှည့်ဖြား ဖမ်းစားနေသော သက်မွဲကိန်းဂဏန်းများ ၏ စွမ်းအင်ကို “ရေရှူး” မအံ့ဩဘဲ မနေ နိုင်တော့ချေ။

စားလည်းသည်စိတ်၊ အိပ်လည်းမရ၊ ရှိသမျှစည်းစိမ်ကုန်၊ အဝတ်ပါလုံအောင် မဖုံးနိုင်တော့ လောက်အောင် ဖွတ်မွဲပြာစု ခရဆံကျွတ် ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းခံသည် ထိုကိန်းဂဏန်းတွေ ဆီမှ ရွေ့လျားဆင်းသက်လာသည်ဆိုသော အချက်ကိုတော့ မည် သူမျှ ငြင်းပယ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

“မကန်ရှင်ကြီး ကြည့်ရှုတော် မူပါ။ အဘိုးသန်လျက် ဆောင်မတော် မူပါ။ စီးပွားလာဘ်လာဘ များ ရှောင်ထွက်မသွားပါနှင့်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်ညာမတိမ်း ပွဲကြီးသိမ်းပါရစေ”

ရေအောက်အလံ (၂၇၀) သို့ ပိုက်ချထားသဖြင့် ခပ်လေးလေးမောင်းနှင်နေသော ပဂဲဖမ်း သင်္ဘောပေါ်မှာ “မောင်ဦး” ၏ ရေငံပိုင်အရှင်ကြီးတို့ကို ပသတောင်းဆိုလိုက်သည့်အသံသည် ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန် စက်သံကြားမှ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်လာလေသည်။ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ် လုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူး။ နတ်၊ ဘိုးတော် တွေ ကိုသာ စိတ်ရူးဖြင့် အားကိုးရွယ်စူးနေသော မောင်ဦး၏ စရိုက်ကိုတော့ “ရေရှူး” မနှစ် ခြိုက်တာ အမှန်။

ကျောက်တုံးဖြင့်ဖိထားသဖြင့် လေမှာ တဖျပ်ဖျပ် ယမ်းခါနေသော တောင်ပံခတ်လူး ရှေ့ကျူး နိမိတ်သင်္ကေတတွေ က မောင်ဦး၏ အစဉ်အမြဲသေချာနေသော မသေချာမှုများ ကို လှောင်ပြောင် သရော်နေကြလေသည်။ လာရာဒေသမတူသော တောင်ပံဝတ်ရုံတွေ က ကာလာဒီဇိုင်း စုံလင်လှ ၏ ။ တောင်ပေါ်ဒီဇိုင်း၊ ထို အနုရသမဆန်သော ရေး

ခြစ်ခြယ်မှုန်းမှုများ ထဲတွင် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေ သော အနာဂတ်ရောင်ခြည်မျှင်တို့ လွန်းထိုးယှက်ငင်ပြုနေသည်။ အပျော်အိပ်မက် စိတ်ကူးပူပေါင်း တွေ ပွယောင်းဖောင်းထနေသည်။

သိုသိပ်ဝှက်ကွယ်စွာ ပဟေဠိဆန်လှသော ထိုကောက်ကြောင်းပုံရိပ်တို့သည် ရတနာရှိရာ ညွှန်းဆိုပါသော်လည်း သားရဲပြွမ်းသော တောကိုတော့ ဖြစ်ရမည် ပင်။ သိုင်းကွက်နင်းခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ပူးတစ်ခါ ခွာတစ်လှည့် ထပ်တစ်မျိုး တစ်ကျော့ပြန် စုန်ဆန်လူးလာ မာယာဆန်းချို မိဂန္ထိဂဏန်း တွေ က ရေအောက်မှ ဂဏန်းကောင်တွေ ၏ ရက်စက်မှုမျိုးဖြင့် မောင်ဦး၏ ဘဝအကိုင်းအခက် တွေ ကို တတိတိ ဆစ်ပိုင်းညှပ်ဖြတ်နေခြင်းကိုတော့ ရေရှူးအနေဖြင့် မည် သို့မျှ မရှုစိမ့်နိုင်။

တကယ်ဆို အခုလို ရေအောက်မှာ ပိုက်ချထားတုန်း အချိန်ကို အသုံးချလို့ သူ့ဆီက ပိုက် ဆက်ပိုက်ဖာပညာတွေ သင်ယူစေချင်သည်။ သည်ပညာက ပင်လယ်ကြီးရှိသရွေ့၊ ငါးပုစွန်တွေ ရှိ နေသရွေ့၊ မတိမ်ကောမပပျောက်သည့်ပညာ။ ဘယ်ခေတ်ကာလကိုပဲ ဖြတ်သန်းဖြတ်သန်း ဝမ်းစို အူစိုသည့်ပညာ။

သည်သင်္ဘောပေါ်မှာ ပဲ့နင်းပြီးလျှင် သူ့မှာ လစာဝင်ငွေအများ ဆုံး၊ တစ်လငါးသော ငါးငါး ထောင်ဆိုသည့် ဝင်ငွေသည် နည်းရောသလား။ ငါး၊ ပုစွန်၊ ကင်းမွန်၊ ပဲ ဘာပဲဖမ်းဖမ်း ပိုက်ဆရာ “ရေရှူး” (အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ရေရှူး) ကိုမေ့ထားခဲ့၍ မ ဖြစ်။ ငါးနှင့်ပိုက်၊ ပုစွန်နှင့်ပိုက်၊ ကင်းမွန် နှင့်ပိုက်၊ ပဲနှင့်ပိုက် ခွဲခြားမရ တစ်သားတည်းအတူကပ်ပါလာပြီဆိုမှ ပိုက်ထိုး၊ ပိုက်ဆက်၊ ပိုက်ဖာ ပညာသည် သီးခြားဂုဏ်ရည် အရှည်တည်တံ့နေတော့သည်။

ဒါတွေ ကိုတွေ့ လျက်နဲ့ မမြင်၊ မြင်လျက်နှင့်မသိ။ မောင်ဦးမှာ အချိန်အားကလေးရှိသည်နှင့် စိတ်မှတ်သည်းခြေနည်းစွာ ထိုမွဲဆေးကိုပင် အကြိမ်ကြိမ်ဖော်နေလေတော့ ရေရှူးမှာ ဟန့်တားဖို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင်။ နင်ပဲဆ ဆူဆဲချင်သည့်ဆန္ဒက ချွန်းအုပ်မရ။ တူအရင်း သားအရင်း ဖြစ်လို့က တော့

လက်ရောနှိုးပါ ပါလိုက်မည့်အ ဖြစ်။ လူကြီးငြိုငြင်မည် ဆိုလည်း ငြိုငြင်စရာ။
သည်လိုကူးစက် ရောဂါမျိုးက အင်းလေ...မကူးခင်က စက်နှင့်ပြီးသားလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာ ။ အခုပဲကြည့်လေ မောင်ဦးအနားမှာ အလုပ်သမားတွေ ရဲ့ ခေါင်းမှန်သမျှ
စုအုံ၊ ကြုံတုန်းကလေး ဝင်ပါဦးမှအတွေး နှင့် ခုနစ် ဆွေး ရှစ်ဆွေးက
(လွတ်သွားသည့်ငါး ကြီးသည့်အကြောင်း) ကို ဖန်တရာတေအောင် စကား
ဖောင်ဖောင် ဖောက်နေကြလေရဲ့။

မောင်ဦးအနေအထားက ဒီအချိန်ဆို အလုပ်တွေ နှစ် ဆတိုးလုပ်ရမည့်
အနေအထား။ ရေရှူး သဘောကျအောင် လုပ်အားပြရမည့် အနေအထား။
နေကလေးသာ၊ လေကလေးလာခိုက် ဆား နယ်ပြီးသား ငါးကြမ်းတွေ
နေလှန်းရမည့်အလုပ်။ ခြောက်သွေ့ပြီးသား ငါးတွေ သိမ်းဆည်းရမည့် အလုပ်။
အလုပ်မြင် အကွက်စေ့ဖို့ဆိုတာ လုပ်ချင်စိတ်က စေ့ဆော်ဦးမှ။
လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်လိုသည့် အဆီကျန် အရိုးစွဲစိတ်ဓာတ်ကလည်း
မောင်ဦးကို ဆင်းရဲတွင် က မတက်နိုင် အောင် ဖက်ငင်ဆွဲချနေသလားဟု ရေရှူး
တွေ နေမိသည်။

သူနှင့်မောင်ဦးက တစ်ရပ်တည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် ဖြစ်ပြီး
သူ့မျက်စိအောက်မှာ မောင်ဦး လူလားမြောက်လာသည်မို့ လာရာလမ်းကြောင်း
မကောင်းခဲ့သည့်အ ဖြစ်ကို သူသာ အသိဆုံး။ လယ်တောရွာကလေးဆီမှ မိဘတွေ
က ခြိုးခြံချွေတာပြီး မြို့သို့ ပညာသင်ပို့ပြန်တော့ ပညာကိုကြိုးစားမသင်၊
ဆယ်တန်းမအောင်ခင် ကြင်ရာကိုမင်လေတော့ သည်တုန်းက ရှိပါလှ
သင်းကလေးတွေ အသက်က ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်ပေါ့။ မောင်ဦးခိုးလိုက်သည့်
ကလေးမက “စမ်းရီ” က အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်
ခုခေတ်ဂျာနယ်ထဲမှာ မြင်နေရသည့် ကောင်မလေး တွေ လို ပြားချပ်ချပ်၊
ပါးရှပ်ရှပ်ကလေး။ အရွယ်မတိုင်ခင် အိမ်ထောင်ကျတော့ မောင်ဦးဘက်မှ မိဘ တွေ
က ပြန်သိမ်းပြီး လယ်ယာကလေးခွဲဝေပေးလို့ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်စေပေရဲ့။

သည်ကတည်းက မောင်ဦးက ရွံ့ကိုလည်း ရွံ့၊ နွံ့ကိုလည်းကြောက်
တစ်နှစ် ပေါက်လို့မှ ဝမ်း စာမှလောက်အောင်မရှာ။ အမေ့ကျီအိုးထဲကသာ
နှိုက်နှိုက်ပြီး အချောင်လိုက် အပါးခိုလာသမျှ ဘာ မျှအဖတ်မတင်သည့်ကာလမှ
မလိုချင်ဘဲ ကောက်ငင်သိမ်းဆည်းမိသည်က သမီးချည်းငါးယောက်။

သမီးငါးယောက်အဖေ မောင်ဦးသည် အိမ်ဦးခန်းမှာ ငုတ်တုတ်။
သူ့ဂဏန်းဘုတ်အုပ်တွေ နှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်ပြီး လကုန်ရက်ဆိုတစ်မျိုး၊
လဝက်ကျိုးတော့ တစ်ဖုံ၊ အခါရာသီရွှေ့သလောက် ဘိုးတော် တွေ ဆီ
အခေါက်ခေါက်ရောက်၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ ဆီ ချောင်းပေါက်၊ လေထဲမှာ တိုက်အိမ်
ဆောက်ချင်သည့် စိတ်ရူးလေပွေကို ရှူရှိုက်၊ မျှော်လင့်ခြင်းတိမ်တိုက်တွေ ကို
ခေါင်းနှင့်အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခဲ့သည်မှာ နှစ် တွေ ပင်မနည်းတော့။

စီးပွားရေဈေးကွက်နည်းပညာတွေ ပွင့်လန်း၊
နိုင်ငံတကာပေါင်းကူးဆက်ဆံရေး နည်းလမ်း အရ သက်ဆိုင်ရာနှင့်
ခွင့်ပြုချက်ရယူပြီး အိန္ဒိယပြည်မှာ မြန်မာပြည်မြိတ်မြို့မှ “အိုရီရန်းဒါး” ကုမ္ပဏီ နှင့်
ဆက်သွယ်လျက် ပဲခူးမင်းမညီသင်္ဘောတွေ မြို့ကိုရောက်ချလာတော့ ပဲ့နင်း၊ ရေရှုံး၊
စက်ဆရာ၊ လှေသားတွေ အလုပ်မရှား၊ ငွေမရှား ဖြစ်တော့သည်။ လာစဉ်က
သင်္ဘောတွေ ရဲ့ အရောင်အသွေး က လိုင်းပြာ၊ လိုင်းဖြူတွေ ဖြစ်ပေမယ့်
မြန်မာ့ရေပိုင်နက်မှာ ဖမ်းတော့မည် ဆိုတော့ လိုင်းအစိမ်း ရောင်
ပြောင်းသုတ်ကြတာတွေ ၊ ကုန်ချိန်ပြည့်ဝ သူတို့ဒေသပြန်တော့မည် ဆိုလျှင်
မူလအရောင် ပြန်ပြောင်း အရေခွံဟောင်းကို ပြန်ခြံသည့်
ရေကြောင်းအလေ့အထကိုတော့ ရေရှုံးလုပ်သက် (၁၅) နှစ် အတွေ့ အကြုံထဲမှာ
မဆိုသလောက်ကလေး အံ့ဖွယ်သူတ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ဒီဇင်ဘာနှင့်ဧပြီလအတွင်း ၊ ပင်လယ်တွင်းက
ရသမျှပိုက်ချဆယ်ယူလာခဲ့ကြ တာ လမှနှစ် ကူး နှစ် ဦးနှစ် ဖက်
အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ များ ခဲ့ကြပြီ။

ပဂဲဝါ (အဝါရောင်ကျောက်ပုစွန်)တွေ သာ အထိများ သည့် ဘုတ်ပြင်းခရိုင် အပြင်ဘိုးစူဠာ ကျွန်းနှင့် မိုင်ငါးဆယ်ပတ်လည်အကွာမှာ ဆိုနာ(ငါးကြည့်ကိရိယာ) ထဲ အစက်အပြောက်မှန်သမျှ (၁၇)လံခွဲပိုက်အရှည်ကို မှန်းလို့ချ။ ဖွေရှာ။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ ဒရွတ်ဆွဲ...။ ပဂဲနှင့်ရောပါလာ သမျှ ငါးကြမ်း ပုစွန်ကြမ်းတွေ မြန်မာရေလုပ်သားတွေ အပိုင်စားရစေသည့် အခွင့်အရေး ကလည်း နှလုံးကြည်မွေ သဘောခွေ့ချင်စရာကောင်းလှ၏ ။

ပိုက်ထဲပါသမျှ အကောင်သေး အကောင်ငယ်တွေ ကိုဖယ် (၆) လက်မ၊ (၈) လက်မကောင် တွေ ကိုသာ ခေါင်းချိုးစိစစ်၊ ညစ်ထေးသမျှ ရေပန်းနှင့်ဆေးကြော လတ်တလော မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးရည်စိမ်၊ အကြိမ်ကြိမ် ဗန်းတင်ပြီးပါမှ လေးဗန်းလျှင် တစ်ပါကင်၊ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လို့ အအေး ခန်းတွင် ထားပေရော။ ကုန်တန်ချိန်ပြည့်သည့်အခါ လာစဉ်ကသုံးစီးမှာ ကဲ့သဘောတစ်စီးပြန် နှစ် စီးကျန်ဆက်လုပ်။ ရတနာရွှေကျွတ်ပင်လယ်ပြင်ဆီမှရသမျှ အဆီအနှစ် တွေ စစ်ယူသိမ်း ကောက် တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက်။

ဂျပန်ကိုပြန်ရောင်းတော့ တစ်ကီလို ၂၈ ဒေါ်လာ။ အနောက်ဥရောပမှာ တော့ တစ်ကီလို ၄၅၀ ဒေါ်လာ ရသတဲ့။ အဟား...ဒေါ်လာတွေ ...ဒေါ်လာတွေ ။ အဲဒါ မြန်မာ့ရေအောက်က ကောက် ယူသွားတာနော်။ စိတ်ကူးတွေ နဲ့ ချဲ့ကားလိုက်သည့်အခါ ကုလားတွေ ကိုဂျောင်း...ဂျောင်းနဲ့ မောင်း ထုတ်ပြီး ပဂဲသဘောကိုအုပ်စီး ကမ္ဘာကြီးကို ခါးစောင်းတင်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရေရှူးရင်မှာ တလိပ်လိပ် တက်လာလျှင်တော့ လက်စွဲတော် ငွေတောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာ နေမိတာ အခါခါပေါ့။

အတွေ့ :ထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်က “ဈေးကွက်”။ သူ့မှာ သည့် ဈေးကွက်မျိုးရှိနေမှတော့ နိုင်ငံခြာသဘောထဲ ပိုက်ဖာပိုက်ထေး၊ အခကြေးနှင့် လိုက်ဖို့လိုဦးမလား။ ခုများ မှာ တော့ သူဌေး ဖြစ် ဖို့ ခါချင်မာန်ကို ခဝါချ။ ပိုက်အစကိုအသာငင် သည်အခွင့်မှာ ပဂဲမထိ၊ ကျောက်ပုံနှင့်မငြိအောင် ဆု

တောင်းဦး။ လုပ်ကွက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်း ဘယ်လမ်းကြောင်းမှာ မှ ပိုက်ဖောင်းအောင် ပဲ ဝင်မည် လဲ။ ပဲ့နင်းကလည်း “ဆိုနာ” မှာ အဖြေရှာ။ ပိုက်ဆံရာကလည်း ရေကြောကိုဆွဲဆန့်။ ကုန်း ပတ်ပေါ်မှာ အပျင်းကြောဆန့်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည့် မောင်ဦးရဲ့အရူးပါးစပ်မှာ တော့ နတ်စကား ထွက်ကျနေလို့ပါလား။

“ငါကိုယ်တော် အသေရေမညှိုးအောင် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာဟေ့”

ပိုက်အိတ်ကိုရေမှာ ချစဉ် လက်တံနှင့် ဘော့သီးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆွဲဟထားသဖြင့် “ချက်ဝ” ပွင့်နေသော ပိုက်အိတ်ထဲ ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ ဒရွတ်ဆွဲသလောက် ဦးဆောက်ကျွန်း ပြန် ဝင်လာသမျှအရာတို့မှာ ပဲများ သာမဟုတ်။ တကယ်ဆို သည်နေရာက ရောက်လာသမျှ အရာအားလုံး သိမ်းကျုံးလက်ခံသည့်နေရာ။ အကောင်းအဆိုး အသာအညံ့ရွေးချယ်စစ်ကြောပိုင် ခွင့်မရှိ။ အမျိုးအမည် ခွဲခြားပိုင်ခွင့်မရှိ။ အရည်အသွေးချေး (ဂျီး) များ ပိုင်ခွင့်မရှိ။ သော င်းပြောင်းရော ထွေ ပိုက်အခြေကိုဝင်လာသမျှ လက်သင့်ခံ၊ ရေအောက်ငါး၊ ရေလယ်ငါး၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ ကင်းမွန်ရစ်ဖောက်၊ ကင်းမွန်ဘဲလိပ်၊ ကင်းမွန်ဂန်ဒူး၊ ပဲမှလွဲ၍ ငါးကြမ်းကိုဆားနယ်၊ သဘောပေါ်မှာ ကြိုးလျှိုနေလှမ်းရသည့်အလုပ်၊ ပင်လယ်ထဲရောက်မှတော့ နေပူလောက်ကို ကြောက်နေ၍ မ ဖြစ်။

သည်အလုပ်က လုပ်သလောက် ကိုယ့်အိတ်ထဲရောက်သည့် ငိုဘကြားပေါက်အလုပ်မို့ ဘောက်ဆူးဘော့နက်စ်ကြေးလို သဘောထားကြိုးစား၍ လုပ်ရမည် ပင်။

တစ်ခါတစ်လေ ထိုအပိုကြေးက လစာငွေမှာ ထပ်လောင်းဖြည့်အားကောင်းနေပြန်တော့ ကံအလုပ်ကိုအသာထား

ကာယအားကိုသုံးဦးမှ။ ကံဆို၍ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသည့်အထဲ မှာ
မောင်ဦးတို့က ထပ်ဆုံးက။ ပါဝါကွဲပြား ဂဏန်းတွေ ရွှေ့ကစားသည့်အလုပ်က
သူငယ်စဉ်က စက္ကူကားချပ်ပေါ်မှာ မြွေအကွက်တွေ ရွှေ့ကစားသလို
အတက်လှေကားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်လွဲ အဆင်း မြွေတွင် :ထဲသာ အခါခါကျ။
ငွေနောက်ကို လက်ပစ်ကူးလိုက်ရင်း ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်း ကြော်ဖို့
နေနေသာသာ ထမင်းအိုးကွဲရသည့်အခါတွင် ပင် မနည်းတော့။

ပုဆိုးပေါင်၊ ထဘီပေါင် ပေါင်လို့ရတာ အကုန်ပေါင် သားရဲတွင် :ထဲ
ဘယ်လောက်ပဲကျကျ အခါခါ ရုန်းထလို့ မိုက်မလင်းဇာတ်ကို က ပြီးရင်း
ကနေသည့်ကောင်။

အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ မိန်းမဆို ဝေလာဝေး သူ့အတွေ
့ထဲပေါ်လာသမျှ ဘုတ်အုပ်ထဲ မှာ ခဲတံကလေး တံတွေ :နဲ့တို့တို့ပြီး
အတိတ်တဘောင်၊ အညွန့်၊ သိုက်စာအားကိုးနှင့် လိုချင်တာ ကို ရှာခဲ့သည်မှာ
ကိုယ့်ညှို့ကြိုးမှာ ကိုယ်ပြန်မိ တန်ဖိုးရှိသည့်အချိန်တွေ ကုန်လို့ကုန်မှန်းပင် မသိ။

“မွဲချင်တဲ့ကောင် ပြာပုံတောင်ရှိလို့လား”

“ရေရှူး” သည်လိုဆူဆဲလျှင် ပြုံးဖြဖြလုပ်နေလေ့ရှိပြီး
ကျေးဇူးကြံဖန်တင်ရမည် ဆိုလျှင်တော့ ထမင်းငတ်ကိန်းကြုံသည့်အခိုက်
ပဂဲသင်္ဘောဆင်းလိုက်နိုင်အောင် ကူညီခြင်းပါပဲ။

ရေရှူး ဦးကြာလွန်းမြိုင်ဆိုတာ မောင်ဦးနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလိုနေခဲ့တာမို့
တစ်ယောက်အံ့ခွ တစ်ယောက်လှမ်းမြင်နေကျ။ ဦးကြာလွန်းမြိုင်သည်
ငွေအရှာကောင်းသလောက် အငယ်အနှောင်း တွေ ဟောတစ်ယောက်
ဟောတစ်ယောက် မပြတ်ထားတတ်တာ တစ်ရပ်လုံးအသိ။ မောင်ဦးမှာ ကလေးတွေ
တစ်ပြုံးကြီးနှင့် တောမှနေ၍ မ ဖြစ်တော့လို့ မြို့မှဆွေမျိုးအိမ်နံဘေး အဖီကလေးတွဲ
ချ။ မိန်းမက ချောင်းဖျားကုန်ကူး။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒူးကလေးတလှုပ်လှုပ်။

အိမ်အလုပ်က လေးလုပ်သလိုလိုနဲ့ သာသလိုနေသည့်အချိန်မှာ တော့
ဦးကြာလွန်းမြိုင်တို့ ငွေအရွှင်ကြီးရွှင်ချိန်ပေါ့။

ကုန်းပေါ်မှာ နေရချိန်ထက် ရေထဲမှာ နေရရချိန်များ တာတောင်မှ
အပိုအတွယ်စမောကလေး တွေ ပေါများ လှသည့် ဦးကြာလွန်းမြိုင်ကို
မောင်ဦးတစ်ခါတစ်ခါတော့ အားကျချင်ချင်။ အရပ်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်
ဖြစ်ဖူးသည့် ဦးကြာလွန်းမြိုင်ရဲ့ အကြီးအငယ်ဇာတ်လမ်းကတော့ အံ့မခန်း စရာပင်။

သည်တုန်းက ဦးကြာလွန်းမြိုင် ရေရှူးတာဝန်နှင့်
ပင်လယ်ဘက်ခရီးထွက်နေသည့်အချိန် မောင်ဦးတို့ရပ်ကွက်ဈေးကလေးထဲမှာ
ဦးကြာလွန်းမြိုင်ရဲ့ လက်ရှိမယား မသိန်းဇံကုန်ခြောက်ဆိုင် ကလေး
ဖွင့်ထားသည့်ကိစ္စ အားလုံးသိပြီးသား။ လူစည်ကားချိန် ဈေးကလေးထဲသို့
ခပ်ရဲရဲဝင်လာ သည်က လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ယောက်။ ထိုမိန်းမကိုမြင်တော့
မသိန်းဇံ ဒေါသမီးတောက်ပြီး ဆိုင်ပေါ်မှနီးရာပုလင်းနှင့်
ကောက်ပေါက်လိုက်သည်မှာ ထိုမိန်းမကိုမထိ တိုင်ကိုလွဲချော်ထိ၏ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့်
ကွဲစဉ်လွင့်ထွက်သည့် ပုလင်းကွဲစသည် ဈေးဝယ်လာသည့် ကျောင်းဆရာမလေးရဲ့
ပါးပြင်မို့မို့ဆီ အရှိန်နှင့်စိုက်ဝင်လေတော့သည်။

ရဲကနဲဖြာသွားသည့်သွေး၊ စူးကနဲအော်လိုက်သည့်အသံ၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ
လူအုပ်ကြားထဲမှ တစ်ယောက်က ဆရာမလေးကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆေးရုံပို့ပြီးသော
အခါမှာ တော့ မိန်းမနှစ် ယောက် ကန်ကျောက်လုံးထွေး လင်သွေးကြွ
လင်မာန်ထနေကြသည်မှာ ဖုတ်တလူးလူး သဲတပေပေ ခွေး တဟောင်ဟောင်
ရှိတော့သည်။

“ချမ်းသာပေးပါ ဆရာကြီး ရယ်။ အမှိုက်အမဲမို့ ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။
ဂတ်တော့ မတိုင် လိုက်ပါနဲ့။ ရုံးတော့ မတင်လိုက်ပါနဲ့။”

အဲသည့်ညနေက ဆရာမလေးရဲ့ယောက်ျား

တရားရုံးရှေ့နေကြီးရဲ့အရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီ မိုး တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသည့်
မသိန်းဇံရဲ့ဟန်က သနာစရာပင် ကောင်းနေသေး၏။ သည်လို မေးထိုးခေါင်းခါ
ပြောစရာအ ဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ကြောင့်လည်း ရက်ကွက်ထဲမှာ ဦးကြာလွန်း
မြိုင်ဆို ရိုကျိုးခံညားခြင်း မရှိကြတော့။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်
ပဲသင်္ဘောပေါ်ရောက်လာသည့် မောင်ဦးသည်ပင် ဦးလွန်းကြာမြိုင်ကိုမြင်လျှင်
ပြီးချင်ချင် ဖြစ်နေဆဲ။ ရေရှူးတစ်ယောက်အနေဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ
ဆူချင်ဆူဆဲချင်ဆာ မောင်ဦးမှာ ကျေးဇူးတရားကိုထောက်ချင့်၍ မလေးမခန့်တော့
မပြု။ မနာခံလျှင်တောင်မှ ကျောပေးခေါင်းရှောင် ပြန်မပြောနားမထောင်
လုပ်နေရုံသာ။

သူတို့အရပ်က ကုလားလှေ၊ ကုလားလှေဟု လွယ်လွယ်ခေါ်နေသည့်
ပဲခမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာ လှေသားလစာ နှစ် သော ငါးထောင်ဆိုသည်က
မောင်ဦးတစ်သက် အိပ်မက်မျှမမက်ဖူးသည့် ငွေ။ သူ့လက်သူခွေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍
ရသည့်ငွေဆို၍ သည်တစ်ကြိမ်သာ ရှိသေး၏ ။

အလုပ်လုပ်ရာမှာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ညံ့သည်ပြောပြော “စမ်း”
ကိုချစ်သည့် အချစ်က တော့ ဘာမှမရောသည့် အချစ်စစ်များ ဖြစ်သည်ကို မောင်ဦး
အသိဆုံး။ “စမ်း” ကို ပိုးပန်းစဉ်က လွယ်လွယ်နှင့်ရခဲ့သည်မဟုတ်။ မိုးရေထဲ
ခြေအေးအောင် အခေါက်ခေါက်လျှောက်ခဲ့ရသည့် မိုးည များ ကို သူမမေ့။ “စမ်း” က
သူ့ကိုစွဲဆုချလို့ ချစ်သူဘဝချိန်းဆိုသည့်ညမှာ ပင် “စမ်း” ရဲ့ခဲအိုနှင့်
တည့်တည့်တိုးကာ ခြေဦးတည့်ရာပြေး အိမ်ထောင်ရေး နှံ့ထဲ
မရွယ်ဘဲချော်ကျခဲ့ရသည့်အ ဖြစ်။ စာပေကလည်း မတောက်တစ်ခေါက်၊ အတွေ
့အခေါ်ကလည်း တောင်မရောက်မြောက်မရောက်၊ ကလေးတွေ သာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးလာပြီး ကြေးပြားငွေစမရွှင်သည့်ကာလမှ အချစ်
ဆိုတာ အအေးခန်းထဲက “ခေါင်းခက်” ငါးရဲ့အသည်းလို အေးစက်မာခဲသွားပြီလား။

ချောင်းဖျားက ထွက်သမျှ ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းရွက်၊ ကုန်စိမ်း၊

လက်ဖက်မကျန် သယ်ငင်ရောင်း ချပြီး စားဖိုကို နေ့မီးညမီးဆက်ခဲ့သည့်စမ်းမှာ နှစ်
တွေ ကြာလာတော့ အလှတွေ ပျက်ယွင်း မျက်တွင်း ဟောက်ပက် သူ့စွဲမက်ခဲ့သည့်
ထူတွဲ တွဲ နှုတ်ခမ်းကလေးမျှပင် မစိုလက်နိုင်တော့။ တစ်ည မှာ ညကြီးသန်းခေါင်
တစ်ယောက်ထဲမီးထဖိုပြီး မီးဖိုအနားမှာ မောင်ဦးသောက်နေကျ ငွေတောင်
ဆေးလိပ်ကို စိတ်လိုလက်ရ ကောက်ဖွာနေသည့် စမ်းကိုမြင်တော့ အိပ်မှုစုံမွှား
သူ့မျက်စိကိုပင် သူ မယုံချင်။

“စမ်း....အိပ်မပျော်ဘူးလားဟင်”

.....

“မသောက်တတ်ဘဲ ဘာလို့ ဆေးလိပ်တွေ နင်းကန်သောက်နေရတာ
လဲ”

.....

ဟင်...စမ်း ငူငူငိုငိုနဲ့ နေမကောင်းဘူးလား”

.....

သူမေးသမျှမဖြေ တုံ့ကျိဘာဝေလုပ်နေပြီး ဖြေမည့်ဖြေတော့..

“ထဘီစိနေတာ လဲစရာအပိုမရှိလို့ မြန်မြန်ခြောက်အောင်
မီးထလို့နေတာပါ”

စမ်းရဲ့တုန်ခိုက်ခိုက်အသံလေးက သူ့မှာ စွဲနေသည့် တစ်သက်လုံး
ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား ကျည်းပေါင်းတက်ကျစ်စာခဲတောင်ဘို့ကြီးကို အမြစ်ကနေ
တွန်းဖို့လိုက်ပါတော့သည်။

အဲသည်ညက “စမ်း” ပညာပြလို့ နဖူးပေါ်လက်တင် သူ့ကိုယ်သူ
စစ်ဆေးရေး ဝင်လေတော့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဂဏန်းတွေ
လမ်းလျှောက်သည့်ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာကိုမျှစိတ်မဝင်စား။ ငွေကြေးလည်း မရှာဖွေ။

ကလေးတွေ အရေး ဆို ဝေလာဝေး။ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခဆိုတာ သူနှင့်မှ
လားလားမဆိုင်သလို နှုတ်ခမ်းပါးနားသုတ်ပြီး နေခဲ့သည့်
တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ဓာတ်၊ ကိုယ်နှင့်စိတ် မကပ်သည်မှာ တော့ ယခုတွေ ၊
ယခုရယ်သွမ်းသွေးချင်စဖွယ် အ ဖြစ်ကလေးက ပူပူနွေးနွေး။

“ကလေးတွေ နေမကောင်းဘူး နေမကောင်းဘူး”

စမ်းက ညည်းညူဖန်များ လာတော့ ထိုညနေက သူစိတ်လိုက်လက်ရ
ဖျားသည့်ကလေး လက်ဆွဲကာ ဆေးခန်းသွားပြတော့၏ ။ ဆရာဝန်ရှေ့ရောက်လို့
ကလေးကိုဆေးထိုးဖို့လုပ်တော့မှ.

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... နေမကောင်းတာ နို့နို့မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို သမီးကို သမီးအမေ ဆေးတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိုတစ်ခါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကောင်းသွားပြီလေ၊

အခုဖျားနေတာ ညီမလေး မိမိပါ”

မောင်ဦးက အဲသလို ရှေ့နောက်မညီသည့်လူမျိုး။ သည်ရက်အတွင်းမှာ
ဘယ်သမီးက အဖျားပျောက်ပြီး ဘယ်သမီးထံ အဖျားရောက်သွားသည်ကိုပင်
သတိမထားမိ။ အသံတူတွေ ချည်း မှည့်ထားသော သူ့သမီးနာမည် ညိုညို၊ ချိုချို၊ ပိုပို၊
နို့နို့၊ မိမိ ကို လူနှင့်နာမည် အခြီးအမောက်တည့် အောင် မခေါ်နိုင်။ အဲသည့်လောက်
မိသားစုကို စိတ်ဝင်စားသည့် မောင်ဦး။ တစ်ထည်ဆိုလို့မှ တစ်
ထည်မလဲနိုင်သည့်ဘဝမှာ “စမ်း”ကို သူချစ်ရာရောက်ပါဦးမည် လား။
ငွေမပေးရသည့် ဆင်းရဲသား ရောဂါတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဝင်လို့ ချောင်းဖျားပင်
မှန်မှန်မတက်နိုင်တော့သည့် စမ်းကို သူအနားပေး သင့်ပြီ။

ချွတ်ခြုံကျနေသည့် စီးပွားရေး နလံပြန်ထူဖို့ သူ့ကိုယ်သူ အလှည့်ပေးပြီး
သံခွံသင်္ဘောကြီးထဲ အခစားလိုက်ခဲ့ပေမယ့် တစ်သက်လုံးစွဲလာသည့်အစွဲ
မြွေရေခွံလဲသလိုတော့ မ ဖြစ်နိုင်။ အချိန်အား ကလေးရသည်နှင့် ဘုတ်အုပ်ကလေး

တကိုင်ကိုင်။ သည်တစ်ခါတော့ အပိုင်တွက်ထားတာတောင် မနီးစပ်။
အလွဲကြီးလွဲပြန်ပဟနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပျားရည်နှင့်အခါအခါ ဝမ်းချနေရတော့သည်။

ခေါင်း၊ခါး၊ခြေ၊ လက်တို့ လှုပ်ရှား
အင်တာနေရှင်နယ်စကားကိုတတ်လျှင် ဘာသာခြား လူမျိုးကွဲလည်း
သဘောတစ်စင်းတည်းမှာ တွဲ နေ၍ ဖြစ်သည်ဟု မထူးသလိုလိုနှင့် ဆန်းသယောင်
ယောင်ထင်ရ၏ ။

သူတို့မှာ လည်း သူတို့ကပ္ပတိန်နှင့်၊ သူတို့စက်ဆရာနှင့်၊
သူတို့ဆီလောင်းနှင့်၊ သူတို့အိုးသူ ကြီးနှင့်။ ကိုယ့်မှာ လည်း ကိုယ့်ပဲနင်းနှင့်၊
ကိုယ့်စက်ဆရာနှင့်၊ ကိုယ့်ဆီလောင်းနှင့်၊ ကိုယ့်ရေရှူး နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အိုးသူကြီးနှင့်။

သည်လို စားအိုးမတူ အမူအကျင့်ခြားနား အနေအထိုင်
ကွဲပြားလှပေမယ့် အလိုဆန္ဒတွေ တစ်နေရာတည်းမှာ စုဝေးနေသည်မှာ တော့။

ပိုက်ချပြီး သုံးနာရီအကြာ ပိုက်ဆွဲတင်ချိန်ရောက်သည့်အခါ
မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့် နိုင်ငံခြား သား “အလုပ်မျက်နှာလွှဲ” ကပ္ပတိန်သည်
မြန်မာအလုပ်သမားတွေ အနားလာရပ်ကာ ဒေါ်လာမျက် မှန်တပ်လျက်
မျက်တောင်မှမခတ်နိုင်အောင် လောဘဇောကပ်နေတော့သည်။

“ဟေ့...ပိုက်လက်ကြိုးကို အရင်ယူ။ သံပြားကြိုးကို ထပ်ဆင့်ဆွဲ၊
စက္ကင်းကြိုးကိုဖြုတ်ဖို့ပြင်။ သဘောပေါ်တင်နေတဲ့ အပေါ်ကြိုးနဲ့ မိအောင်ဆက်။
ကရိန်းရဲ့အားနဲ့ ရစ်ဘီးကိုလှည့်...ဝမ်း တူး သရီး ဖိုး ဟိုးထား ဟိုးထား”

ပိုက်ရဲ့ အတွင်း သားတစ်နေရာမှာ တော့ ဘာတွေ များ ပါလာလေမလဲ။
ရေရှူးအမိန့်ပေးသံ က တစာစာ။ မောင်ဦးတို့အလုပ်သမားတွေ လက်ကသွက်သွက်၊
ဗဟိုဆုံချက်မှာ အလိုဆန္ဒတွေ ထပ်တူမကျလိုက်ပုံက

အိန္ဒိယသားနိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်တွေ ပါစေချင်သည်က အသားထူထူ ဆူဆူဝဝ
ပဲဝါအလှတွေ ...။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ပါစေချင်သည်က ပဲကပါးပါး၊
အပိုကြေးခွဲ တမ်း ငါးကြမ်းတွေ က များများ ...။

ကံဇာတ်ဆရာလည်း မျက်စိလည်ခေါင်းနောက် ကံစမ်းမဲဖောက်ပြီး မည်
သူ့ကိုအသာပေး၊ အလေးပိုအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရမည် မသိ။
ကျိုးတည့်ကြောင်တောင် ဖြစ်နေ၏ ။

မြားနတ်မောင် မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၁၊ ဇူလိုင်